

Sygn. akt V CSK 606/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa S. C.
przeciwko W. S.A. (...)
z siedzibą w W. poprzednio G. S.A. w W.,
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od W. S.A. (...) z siedzibą w W. na rzecz S. C. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana W. Spółka Akcyjna (...) z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. w części, w której wyrokiem tym oddalono apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w D. zasądzającego na rzecz powódki, S.C., kwotę 50 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią męża powódki w wypadku samochodowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości

orzecnictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ k.p.c. instytucja sądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania skarżąca wskazała jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (por. post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa jest bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżąca upatrywała oczywistej zasadności skargi w dokonaniu przez Sąd II instancji oczywiście błędnej wykładni oświadczeń woli zawartych w ugodzie stron, ze skutkiem naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że ugoda ta nie obejmowała roszczeń z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. Zdaniem skarżącej zawarcie w przedmiotowej ugodzie sformułowania o tym,

że powódka zrzeka się „ewentualnych dalszych roszczeń, zarówno aktualnych, jak i tych mogących powstać w przyszłości”, oznacza, iż ugoda objęła także roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

Wbrew przytoczonej argumentacji nie można uznać, by przyjęta przez Sąd Okręgowy wykładnia ugody była oczywiście nieprawidłowa, a w konsekwencji, by zarzut naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. świadczył o wystąpieniu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Cytowany w skardze fragment ugody został zamieszczony w § 5, będącym przedostatnią jednostką redakcyjną umowy zawartej przez strony. Jednocześnie w § 2 tej umowy strony wskazały, że przedmiotem ugody jest określenie wysokości odszkodowania, o którym mowa art. 446 § 1 i 3 k.c. Okoliczność ta została powtórzona w § 3, w którym określono kwoty związane z odpowiednimi roszczeniami, a także w początkowej partii § 5, w którym ponownie odwołano się do art. 446 k.c. Sąd Okręgowy przyjął, że z treści samej ugody wynika, iż intencją stron było uregulowanie kwestii związanych z roszczeniami ściśle oznaczonymi co do ich podstawy prawnej. Podniósł też, że projekt ugody został przygotowany przez samą skarżącą, co, zdaniem tego Sądu, oznacza, iż ewentualne niejasności związane z treścią umowy powinny być tłumaczone *contra proferentem*.

Analiza motywów zaskarżonego orzeczenia, dokonana przez pryzmat uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, prowadzi do wniosku, że wykładnia ugody przyjęta i uzasadniona przez Sąd Okręgowy (por. s. 11-12 uzasadnienia wyroku) jest co najmniej równie przekonująca jak ta, którą zaprezentowano w skardze, co przeczy stanowisku skarżącej o oczywistej zasadności skargi. Przyczyna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. występowałaby bowiem jedynie wówczas, gdyby skarżąca wykazała, że Sąd II instancji w rażąco błędny sposób zastosował art. 65 § 1 i 2 k.c. Tymczasem w skardze ograniczono się jedynie do przedstawienia alternatywnego rozumienia omawianego oświadczenia woli, polemicznego względem stanowiska Sądu, co nie stanowi o oczywistej nietrafności zaskarżonego orzeczenia, a tym samym nie realizuje przywoływanej w skardze kasacyjnej przyczyny jej przyjęcia do rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że w skardze kasacyjnej nie wykazano, by zachodziły przyczyny określone art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw